

Arrest

**nr. 352 120 van 31 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en die handelt als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X, op 5 juni 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 23 april 2026 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud), thans boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 4 november 2025 een aanvraag tot medische regularisatie in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), op grond van de gezondheidstoestand van haar minderjarige zoon.

Met een beslissing van 16 december 2025 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag ongegrond.

Verzoekster diende op 6 maart 2026 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in namens haar minderjarig kind.

Met een beslissing van 23 april 2026 werd deze aanvraag door de verwerende partij onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.03.2026 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 04.11.2025 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 06.03.2026 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 23.04.2026 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan de wettelijke vertegenwoordiger van X.A. te willen overhandigen.”

De bevestiging van de arts-adviseur van 23 april 2026 waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag van 04.11.2025. en 06.03.2026 te vergelijken.

Wat betreft de nieuwe aanvraag van 06.03.2026:

Medische attesten:

- 1. Standaard Medisch Getuigenschrift – 14/01/2026 – Dr. **
- 2. Psychologisch verslag 02/07/2025 – **
- 3. Rapport betreffende de nood aan gespecialiseerde pedagogische ondersteuning – 08/2025 – **
- 4. Certificaat van aanwezigheid op school – 17/09/2025 – Zentrum für förderpädagogik*
- 5. Consultatieverslag – 24/01/2024 – Dr. **
- 6. Kort medisch advies – 24/01/2024 – Dr. **
- 7. Consultatieverslag – 28/02/2024 – Dr. **
- 8. Consultatieverslag – 06/10/2022 – Dr. **
- 9. Medisch attest – 15/11/2023 – Dr. **
- 10. laboresultaat*
- 11. Verwijsbrief – 08/11/2023 – Dr. **

Actuele aandoening(en):

- 1. Ontwikkelingsachterstand*
- 2. Vermoeden PTSD*
- 3. Mogelijkheid van een autisme spectrum stoornis*

Actuele behandeling:

1. Follow-up psychologie/psychiatrie/neuroloog
2. Follow-up huisarts
3. Follow-up kinesithérapie
4. Follow-up ergotherapie
5. Follow-up logopedie
6. Follow-up pediatrie

Daarnaast is er ook sprake van een gespecialiseerde school. We willen echter de aandacht vestigen op het feit dat buitengewoon onderwijs geen medische behandeling is : arrest 223507 d.d. 02-07-2019.

Waar verzoekende partijen hekelen dat geen rekening werd gehouden met de afwezigheid van buitengewoon onderwijs, merkt de Raad op dat, naast de vaststelling dat verzoekende partijen de voorgehouden afwezigheid niet aantonen, dit niet tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoort die medische elementen dient te beoordelen in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Waar de arts-adviseur motiveert dat de 'speciale school' niet kan weerhouden worden als medische nood, is deze vaststelling niet kennelijk onredelijk aangezien de 'speciale school' niet behoort tot de noodzakelijke medische behandeling en de verzorging op school eerder een sociale maatregel is. De arts-adviseur stelt bijgevolg vast dat de 'verzorging op school' buiten de criteria van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt.

Conclusie:

Betrokkene legt in zijn aanvraag dd. 06.03.2026 een SMG voor opgesteld door Dr. G. H. op 14.01.2026 waarop geen nieuwe elementen vermeld worden. We stellen bovendien vast dat de toegevoegde medische documenten exact dezelfde zijn als bij de aanvraag van 04.11.2025. Uit deze medische documenten blijkt dan ook dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medisch attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 04.11.2025. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"A. ALGEMEEN

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de motivering van bestuursakten

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien en niet in het minst dient de motivering afdoende te zijn.

De term "afdoende", bevestigt door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (RvS 1 februari 1983, nr. 22.896; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.565; RvS 9 juni 1993 nr. 43.259; RvS 12 augustus 1993, nr. 43.852; RvS 30 juni 1993, nr. 43.556). Daarenboven en niet in het minst impliceert het begrip 'afdoende' dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de motivering een beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (l. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 150);

Hieraan is, gelet op het bovenstaande, niet voldaan.

Er dient hierom een schending te worden vastgesteld van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

B. DE GEZONDHEIDSTOESTAND VAN VERZOEKER

Verzoeker is ontegensprekelijk ernstig ziek.

Ter staving van zijn gezondheidstoestand voegde hij bij zijn aanvankelijk verzoek onder meer:

- 1. Een standaard medisch getuigschrift, daterend van 14 januari 2026 ingevuld door Dr. *, inclusief bijlagen*
- 2. Medische verslagen*

Uit deze documenten blijkt duidelijk hoe verzoeker ernstige gezondheidsproblemen ondervindt.

Verzoeker zal jarenlang moeten afzien van de mentale achterstand die hij heeft opgebouwd.”

2.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

Aldus blijkt dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingeroepen (cf. RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626).

De verwerende partij heeft vastgesteld – na bevestiging door de arts-adviseur – dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag van 6 maart 2026 reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag die op 4 november 2025 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Aangezien de betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, verklaart de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk met toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijke op welke juridische en feitelijke gronden ze werd genomen, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet blijkt.

Verder kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoekster geen enkel concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing en de toepassing van de hiervoor vermelde rechtsgrond. Het enig middel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3. Het enig middel is niet gegrond.

3. Het beroep moet worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op éénendertig augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

A. WIJNANTS